



DIARI DE BUJA

MARÇ, 1984



BOLLETI INFORMATIU DE L'OBRA CULTURAL BALEAR PER ALS SOCIS
DELEGACIO DE BUGER: Carrer Major, 4, 1.^{er}

CAPÇALERA

LA RODA DEL TEMPS

Quan un no sap de què parlar és molt freqüent recórrer al tema del temps. D'aquest temps que s'ha dit que és or i que com si res se'ns escapa de les mans, se'ns esmuny, llenagadís, entre els dits sense que puguem fer gairebé res per evitar-ho. Mes, el temps mai no és per a tothom la mateixa cosa. Per als vells de la pagesia és el créixer i el minvar constant que fa la lluna. Per alguns és com una corredissa ràpida, bronzenta i fugissera. Per a altres és quelcom d'esquiú i d'incorpori que es dissol dins la foscuria. No falta qui pensi que el temps és un borró que brulla a cada pas, que sorgeix ininterrompudament i que es renoua a cada nou girant. Una promesa, una perspectiva, una claror entreoberta, una esclatxa de llum. Un disseny de primavera amb saba per dins. En una paraula: una esperança.

D'altres en fan dels seus temps un niu d'ensomnis dins el pit, un raig de llum per il·luminar les tenebres que els envolten, un soplug de calma i de silenci, de senzillesa i d'amor dins la pau familiar. Un camí, un capteniment, una sembra contínua...

Ara que s'acosta el temps de primavera, que l'aire, per l'escalfor del sol, es torna tebi, suau i acollidor com la galta d'una mare; que els blats comencen a despertar i apunten els brins d'un verd tendre i que arribant l'estiu, entre les bíbliques figueres i el vermell encès de les roselles seran rossos tresors, he vist el temps talment una immensa roda llançada rost avall que giravolta inexorablement sense deturar-se mai. Si ara ens dona la florida dels ametllers, després ens donarà la verdor del blat, més tard Pasqua, la sega, batuda i la verema, al cap darrer Nadal i altra volta els ametllers... La roda no pot deturar-se i no saltres, com a catúfols pujam i baixam com pugem i baixen els dies i les nits, els estius i els hiverns. Giravoltant Crist neix i mor, el crucificam i ressuscita de bell nou un any i altre.

Dins la roda del temps l'ametller ha fet el miracle rialler de desplegar la bandera de la pau, que ara tot just, després sa blancor, començarà a cobrir-se per la nova muda de lleus fullatges i les oronelles, enjogassades i falagueres donaran una nota peculiar i simpàtica. Quin vol més àgil, ràpid i ple d'elegància i de fantasia el seu! Com negres i flexibles sagetes pujaran amunt i avall —a ras de terra— planejaran i giraran entrecreuant-se i fent mil corbes airoses emplenaran l'aire del seu xerigueix frenètic.

Mes, la roda del temps seguint sa marxa volta i volta de valent i quan apunti la tardor, que la vinya serà porpra i or i la collita de figues estarà a la plena, les oronelles enfilant-se aire amunt emprendran el vol cap a les terres calentes de l'Àfrica cercant vida i escalfor.

Algú ha dit que les oronetes no xisclen d'alegria sinó de protesta contra les lletjors d'arran de terra, dels atemptats ecològics, de l'afollament de la natura.

No perdem doncs el temps i procurem, tots plegats, que el nostre crit contra tanta barbàrie ecològica sia com el seu: Elegant, just i estrident.



JOAN MAIMÓ

MALLORCA: UN FUTUR PER CONQUERIR

El Rei d'Espanya ha declarat a "Le Monde" que la decisió que més el preocupava de l'època Suárez, era l'engegament d'un procés autòmic a cada una de les nacions i províncies que conformen l'Estat. No m'estranya. El "café para todos", el café per a tots d'Adolfo Suárez preocupà qualsevol ciutadà que hi sabés veure un pam més enllà de l'onejar de les senyeres. Així i tot jo he advocat des de sempre per l'articulació d'un Estat Federal, atès que és la fórmula menys traumàtica de resoldre un vell plet, compartint tant l'assenyat raonament d'un Bosch-Gimpera¹ com l'engrescadora exposició d'un Maurin². De fet Llorenç Villalonga també va compartir aquesta tesi, però des de plantejaments quasi lerrouxistes que, tanmateix, foren el preludi de l'operació Suárez. A rel de la concessió de l'Estatut de Catalunya l'any trenta-u, Villalonga va escriure a les pàgines de "El Día"³ que si Catalunya era una terra privilegiada dins el si de l'Estat, totes les províncies tenien dret a gaudir dels mateixos privilegis. No ho podia dir més clar i llampant: "café para todos" café per a tots; cosa que si bé semblava una frivolitat dita en aquells moments de plena maduresa dels intel·lectuals castellans del noranta-vuit, ferotges defensors de l'Espanya invertibrada, al cap de cinquanta anys ha esdevingut l'única fórmula viable per tal d'acallar uns pobles sense frustrar unes províncies. Café per a tots, doncs: Ortega, sens dubte, no n'hagués volgut beure d'aquest café.

Ni possiblement Suárez, cas d'entreveure una solució més adient. Però si en política el pragmatisme preval per sobre qualsevol plantejament teòric, molt més preval a Espanya que portam un segle i busques tapant forats. D'ençà del regnat de Carles III, la política espanyola malda per trobar el seu nord, tot superant els ensurts de les revoltes socials, fruit d'una pobresa secular. L'afany borbònic d'aconseguir un Estat fort, mercès a la centralització del poder i de la riquesa, va esdevenir estèril. No era aquest el sistema més escaient d'acabar la progressiva depauperació d'unes terres que havien mantingut a empentes i rodolons llur prosperitat —bé que desigualtària en favor de les zones marítimes— tot fent ús de llur autonomia mercantil. No obstant això, no tenia perquè ser gent del centre geogràfic d'Espanya la més partidària de la centralització a recer dels corrents centralitzadors que eren moda

a Europa. Fet i fet el Ministre Soler era mallorquí i fou un assot per a la defalcada autonomia tributària de Mallorca. Cal dir que acabà malament. Apallissat, lluny de ca seva. Els mals d'aquí, tanmateix, no començaven ni acabaven amb ell.

Ja he deixat escrit que la crisi —tot salvant breus èpoques d'un fictici refinament econòmic— ve de lluny i el centralisme, si bé no ha estat l'únic factor detonant de les convulsions socials, sempre ha estat l'eix a l'entorn del qual han rodat les passions i les esperances. Miquel dels Sants Oliver escrivia⁴ tot referint-se a l'entrada de Murat a Espanya "que los instintos populares, las fuerzas centrífugas, el federalismo espontáneo que aparece en las grandes convulsiones, salvaron la integridad territorial de España, en cuya historia brilla una como ley natural que puede condensarse en esta forma: decae y se extenua a medida que se centraliza y uniforma". No és estrany, per tant, que al punt de reinstaurar les institucions democràtiques a l'Estat, Adolfo Suárez ensopegàs amb un federalisme espontani que convulsava tots els pobles i tots els estaments socials. Pel cap prim els primers anys de la reinstauració monàrquica el federalisme constituïa una majoritària aspiració popular. I també revivava la flama d'un centralisme tossut, procedent de la degeneració filosòfica del centralisme d'Ortega. És lògic que Suárez se'n sortís de l'embull com pogués: en lloc de bracejar contra qualsevol dels dos corrents, tingué cura de surar sobre les ones. Al capdavant contribuï amb el seu tripijoc a salvar el text constitucional, tot i que hagué d'abandonar la política activa. Abans d'anar-se'n però, ens deixà perfilada la seva obra: l'Espanya de les autonomies. Un projecte d'Estat que pretén encabir frec a frec amb una voluntat centralitzadora, els anhels d'autogovern dels pobles-satèl·lits de l'Administració madrilenya. Uns anhels, cal dir-ho, que per a uns són l'expressió d'un llarg plet històric amb el centralisme, mentre que per a uns altres foren l'eclosió d'un federalisme espontani. Han passat un grapat d'anys...

De llavors ençà, a Mallorca s'han produït decepcions a balquena. Onejaven les senyeres, potser a milers, un vint-i-nou d'octubre de l'any setanta-sis, per sobre una gernació d'independentistes, d'autonomistes, de federalistes, de centralistes i de babaus, perquè també més d'un babau acudí a manifes-

tar-se tot seguint l'eco admiratiu que havia provocat la Diada de l'Onze de setembre a Catalunya. Cal dir que aquests darrers abandonaren de seguida el carro de les reivindicacions. Aguantaren una mica més que ells els independentistes, els federalistes i els autonomistes. Al cap i a la fi, tanmateix, el procés autòmic de Mallorca i de les Illes havia de ser reconduït per les forces centralistes, per paradoxal que pugui semblar aquest fet. No obstant la història no pot tornar enrera i Les Balears, altre temps conegudes per província, actualment formen una comunitat autònoma. Així com Ventafocs va trobar-se endiumenjada de princesa, Mallorca i tot el conjunt de Les Illes, es trobaren un dia amb Estatut, Govern i Parlament, sobiranes del seu destí. Fou un somni. Certament un somni. I m'après a dir que ja ens hem despertat d'aquest somni, cosa que, per altra banda, no m'emmalalteix.

En canvi em fa arrufar el nas el fet de constatar que els problemes d'aquest poble són al carrer i si més no s'acaren amb poca convicció de resoldre's. Potser sigui per qüestió de caràcter, però fa la impressió que s'oculten o s'ignoren. Vet ací la problemàtica lingüística que patim, autèntic cavall de batalla al qual s'hi munten tots els partits quan s'apropen les eleccions. A Catalunya, per exemple, ben prest posaren fil a l'agulla i la política endegada per la Generalitat en matèria lingüística ha rebut el suport del Parlament català, bé i que han abundat les diferències de criteri entre uns partits i els altres. Pel que fa al País Valencià, la discussió sobre la denominació científica de la llengua s'ha encés com una falla. L'acadèmia ha estat la taverna i el blasquisme és al carrer. Valencianisme sí, pancatalanisme jamai. Tanmateix la incultura acabarà per tòrcer el coll. La llavor del sentit comú sembrada pel malaguanyat Sanchís Guarnier o per Joan Fuster acabarà amb la xerrameca. Que si em llegeix Abril Martorell em farà butifarra...? No m'ho digueu. Al menys respectau-me l'optimisme que mantenc viu, en nom d'una filosofia vitalista de la vida que mai no he volgut deixar de banda.

En canvi a Mallorca no hi ha plantejat cap problema lingüístic, segons es desprèn de la cautela que tocant a aquest tema palesen les nostres institucions. El Govern pretén actuar a remolc de les experiències de les altres

terres catalanes, perquè el seu raonament no és gaire distint del que jo expos: "Si pretenem normalitzar la llengua —oanen— significa que hem d'afar el bou per les banyes com ho fan a Catalunya, i si ho feim així a las...! correm un cert risc de valencianitzar el problema. Doncs què feim? Ajornam les decisions. Fins i tot ignorem que existesqui l'esmentat problema".

De fet potser cada poble respongui amb les seves actuacions a les lliçons històriques que han conformat el seu caràcter. El mallorquí defuig l'estridència valenciana i no acaba de creure's, tanmateix, que l'Estatut hagi obrat el miracle de posar-li a l'abast el dret a opinar i a decidir sobre els seus quefers. Planeja un sentiment de frustració sobre la nostra col·lectivitat, que no pot dissimular l'admirable trajectòria d'algunes individualitats. La frustració i l'entreguisme seran factors determinants per a comprendre les actuacions d'un poder polític i econòmic, no massa disposat a dissentir de les programacions centralistes que, si fa no fa, sempre ens cauran com la roba de "prêt a porter": una mica ampla per ací, un poc estreta per allà. Difícilment ens donarà la mida.

Apleguem-nos de mans. Patim un síndrome històric...? En tot cas la realitat actual de Mallorca està condicionada per un seguit de problemes que demanen mà de metge. L'anàlisi dels somnis perduts pot ajornar-se. En canvi la resposta a un col·lectiu social que té plantejada a la vegada, la pervivència de la seva identitat i la voluntat i necessitat d'integrar-se en el feix de pobles europeus que comparteixen un model de vida, un model de cultura i un model d'economia, és gairebé una empresa titànica, que no obstant això, no pot defugir-se. Quina assimilació feim dels valors culturals que ens vénen de fora? Quin model d'economia —que ja està escollit de sobres— i d'hàbitat volem que presidesqui les nostres relacions? Ho escric més clarament: quins mitjans de control tenim, perquè aquesta economia i aquest hàbitat —tan recíprocament en funció l'un de l'altre com estan aquests dos conceptes— no convertesquin Mallorca en una pobra botiga dels encants? Problemes com l'especulació del sòl o la immigració descontrolada esdevenen factors si més no preocupants. Ben cert és que l'especulació del sòl sembla que ha minvat i així mateix la regressió del sector turístic, ha posat fre al goteig incessant de mà d'obra procedent d'Andalusia. De tota manera Mallorca s'haurà d'encarar amb una realitat social prou desagradable: l'atur —provocat majoritàriament en els sectors de l'hosteleria i de la construcció —amença convertir-se en un atur permanent, no endebades tant una indústria com l'altra, semblen haver retrobat el seu equilibri comercial en la

reducció de llur capacitat de treball. Vull dir que no patim un atur temporer, sinó que hem entrat a formar part d'aquest grup de societats —l'andalusa al capdavant de totes elles— que o bé s'han de reindustrialitzar a corre-cuita per tal d'esvair la possible creació de guethos de misèria, o Mallorca no trigarà gaire a convertir-se en terra d'emigració. Cal evitar-ho.

Es clar, cal evitar-ho però dient amén, no es posa un pa a cada taula buida. Per sota el substrat ideològic o nacional que ha convulsionat els darrers anys la vida política d'Espanya i de Mallorca, ha continuat glatint un mateix model de societat que adés aflora amb la seva problemàtica, i som perfectament conscient que les grenyals institucions autonòmiques s'hauran d'enfortir o, en canvi, es devaluaran, segons quina sigui la seva capacitat per resoldre-la. Ho dic sense embuts: no em preocupa tant —tot i que em preocupa perquè tenen la raó— el possible desconhort d'uns grups socials que lluiten per uns objectius nacionals que no s'han acomplert, com el fet que arrelti entre la burgesia i les capes populars un sentiment de frustració envers les institucions. Hi ha un llenguatge en economia terriblement pragmàtic, que no podem deixar de banda a l'hora de preveure el futur. Record que a la presentació del meu llibre "15 empresaris mallorquins" algú demanà als esmentats empresaris què opinaven de la Dictadura. Franco era viu i tots feien el mussol. Un d'ells s'atreu a resumir el pensament col·lectiu. "Si la Dictadura no ens serveix digué, més o manco —estam en contra de la Dictadura". Doncs bé, aquest llenguatge clar i contundent s'ha de tenir en compte, perquè és el llenguatge d'una classe social que ha contemplat amb un cert escepticisme l'establiment de l'autonomia. "Si l'autonomia no ens serveix, doncs que venguí una altra cosa". Per tant, cal fer el cap viu. Naturalment l'autonomia no és la teta que eixugui les baves als privilegiats, però és palès que —tot i les escasses competències de l'actual Govern— s'ha convertit en l'eix a l'entorn del qual gravitarà la problemàtica econòmica, cultural i social de la nostra terra. D'una terra que es troba, una vegada més, en les seves hores baixes. A la punta d'iceberg que esdevé la inajornable normalització lingüística, l'aguanten un cos de problemes, no menys importants pel fet que romanquin submergits. L'estabilització econòmica del sector d'hosteleria —que més que una reestructuració planificada ha estat un sedaç, pels porus del qual únicament s'han colat aquelles empreses capaces de resistir una selecció natural— suposa un raig de sol, tebi i clar, per a una economia congelada. De fet, la pervivència i possible enfortiment d'aquest sector que tal volta ha arribat al seu màxim grau de creixement, no pot

esvair la preocupació que suposa la possible amenaça per a la indústria del calçat d'un procés de reconversió industrial endegat pel govern central. Per altra banda és un fet palès que la simple oposició a aquesta reconversió, pot esdevenir una cridòria suïcida i estèril. Ara per ara aquest sector mal viu. Amb una mica més de vitalitat —tot s'ha de dir— que el sector del moble que, de mica en mica, ha anat perdent la seva competitivitat dins els mercats espanyols. No cal repetir-ho: la indústria mallorquina fretura de plantejaments sectorials globalitzadors, que permetin revitalitzar unes produccions que han esdevingut d'exclusiu consum interior. S'ha de foradar el cul del sac. Encara que —s'ha d'apuntar la possibilitat tot i que sembli absurda— tal volta per damunt d'aquesta crisi planegi l'alternativa de propiciar una Mallorca monoindustrial, absolutament absorbida la seva capacitat creativa per l'hosteleria. Però ja he dit que el creixement d'aquest sector és inviable. Així que...

Així que és difícil, terriblement difícil, dinamitzar una indústria, per altra banda absolutament necessària perquè el procés autonòmic esdevengui qualche cosa més ambiciosa que una descentralització administrativa. I si a aquest ventall en gris que acab d'obrir hi afegim la contundent realitat d'unes zones rurals d'escàs rendiment per als seus conreadors, ens adonarem que el futur —al marge del vaivé electoral— encara no l'hem guanyat.

M'après a dir que aquesta Mallorca actual, oberta a tots els vents del món, no em decepciona. Afirmer el contrari suposaria una petulància infinita. Això no obstant, estic convençut que de l'anàlisi de la nostra realitat col·lectiva, pot sorgir la voluntat d'acarar els problemes amb qualche garantia d'èxit. Aplegades les senyeres del setanta-sis, jo faria una crida perquè foragitem la decepció produïda pel somni esvaït d'aquella Mallorca que volíem i no ha pogut ésser, perquè, tanmateix, amb els plors no s'escalden sopes.

I el futur de Mallorca —i la seva autonomia per conquerir i per fer— s'haurà d'apuntalar sobre una política de guanys concrets.

Al menys aquesta és la vella filosofia dels pobles escalivats.

LLORENÇ CAPELLÀ

¹ BOSCGIMPERA, Pere. *Espanya*. Edicions 62. Barcelona, 1978.

² ARNAU, Roger. *Marxisme català i qüestió nacional catalana*. Edicions Catalanes de Paris, Paris, 1974.

³ VILLALONGA, Llorenç. *El mallorquisme polític*. Edicions Catalanes de Paris, Paris, 1975, p. 231.

⁴ OLIVER, Miquel dels Sants. *Mallorca durante la primera revolució*. Luis Ripoll Editor, 1982. V. 1, p. 123.

L'AMO EN PERE BONA MESURA, HOME DE PES

per MIQUEL BOTA TOTXO

Quan era petit, i ho record com si fos ara, el meu avi em va contar que l'amo En Pere Bona Mesura fou un dels homes més generosos de Búger. Allà on hi sorgia una necessitat, mai ell no hi mancava; i tenia una visió de futur tan meravellosa, tan clara que, en un curt moment era capaç de resoldre qualsevol problema. Coneixia l'equilibri humà, sabia de tot: era un pou de filosofia popular; una criatura d'aquelles que només en neix una cada cent anys. Fins i tot sabia compondre qualche glosa, i de picat si l'assumepte ho aconsellava.

Una vegada, quasi just davant l'església parroquial de Sant Pere, un bergantell s'hsbravà fent befa d'una dona ja empesa d'anys, perquè no el volia per gendre. Tenia raons de sobra. Més val romandre fadrina que no casar-se amb un coix de cor i ànima. L'amo En Pere Bona Mesura, que tenia la manya d'esser per tot, s'hi topà de ple amb aquella mala endemesa; i la va resoldre amb dipomàcia i elegància, donant a cadascú lo seu. Li posà les peres a bon preu al bergantell i les figues de moro devers un lloc que se distingeix per la blanor i la



polpa; i encara, el condemnà amb aquesta glosa:

“Tot el mal que has volgut tu,
jo encara el te vull pitjor:
que tenguis picor i picor
i desig de lloc comú.”

No no sé si encara el recorden a l'amo En Pere Bona Mesura els pobladors de Búger d'ara. Allò que sí que se pot recordar és la seva manera de sentir que, potser, retraten fantasiosament, aquestes

ESPINELES DEL TEMPS QUE MAI NO RETORNA

Immers en el ziga-zaga
que baixa a l'esclavitud,
l'home la llei ha perdut,
sofrint una fonda llaga
i el tuf, sense sou ni paga,
ni honra ni dignitat.
¿Què hem fet de la veritat
abans escut i senyera
de la nostra primavera
i la nostra llibertat.

Sota el jou de l'avolesa
s'esfullen els drets humans.
Si en aquest món som germans,
reforcem la solidesa
de la germanor, malmesa
pels que tapen la claror
amb fosca d'odi i clamor
de podridura de guerra,
per a mantenir la terra
plena d'oblits i rancor.

Som fills d'una raça forta.
Som fills d'una terra lliure;
i tots tenim dret a viure
tranquils i oberta la porta
d'una llar viva i no morta,
i de segur manament;
llar de sòlid fonament
amb balcons a l'horitzó
del progrés i del valor
que la facin més potent.

Ara que tenim la clau
que ha obert arcades de glòria
i batega amb fe la història,
per l'amplitud del cel blau
alcem la llum de la pau
que encengui el nostre neguit,
la foscúria de la nit
i la veu i la paraula.
Junts, a la mateixa taula,
unifiquem l'esperit.

La vida va filant anys
i pes a la consciència.
Si mesuram bé l'essència
de tots els nostres afanys,
remunten els desenganys
més que el goig; i la tristor,
la dissort i la maror,
més que tota la bonança.

Qui pogués amb l'esperança
madurar el fruit de l'amor!

Per la verdor del paisatge
hi pastura el pensament.
L'era de l'enteniment,
plena de blat, se fa imatge
de la força del missatge
del temps i la joventut.
Malgrat el món buit, retut
i ja sense impuls gregari,
Mallorca és calze i sagrari
de seny i de plenitud.

Pollença, 1984.—PAU

ORDENANZAS MUNICIPALES DE BUGER - 1872

Considerant de gran interés les Ordenances Municipals que foren aprovades a l'any 1872, les publicam aquí gràcies a la transcripció literal feta pel Mossèn Joan Ferrer Alemany.

(CONTINUACIÓ)

- Art.º 71.—Para vender carne fuera de la carnicería es necesario que el vendedor acuda a la Autoridad para que se le designe el sitio, además del permiso previo de que trate el art.º 66. Los que lo hicieren sin este requisito ó en lugar diferente del señalado incurrirán en la multa de 5 pesetas.
- Art.º 72.—Todo el que venda carne de la clase que fuere que de indicios de corrupción o sea como vulgarmente se dice pasada ó en buchados de la misma especie incurrirá en la multa de 5 pesetas además de la pérdida de la carne.
- Art.º 73.—El vendedor de carne deberá en la respectiva mesa en parage visible un cartel en que se anuncie la clase de carne que en la mesa vende y el precio, bajo la multa de 2'5 pesetas.
- Art.º 74.—En la misma multa del artículo anterior incurrirá el que de al comprador diferente clase de carne que la pedida además de quedarse otra vez con la carne y restituir el precio.
- Art.º 75.—Cualquier trozo de carne de la que se halle expuesta al público deberá venderse al primer comprador que lo solicite, bajo la multa de 2'5 pesetas. Se prohíbe tener carne dentro de los cajones de la mesa o tenerla oculta de cualquier modo a la vista del público.
- Art.º 76.—Las tripas, manos, pies y cabezas, deberán venderse con separación de la carne y en mesas distintas, bajo la multa de 1 peseta.
- Art.º 77.—Todo vendedor que ensangrienta con sangre fresca las cabezas de las reses o ponga en más grasas de las otras se le exigirá la multa de 10 pesetas. En la propia multa queda incurso el que ensangrienta la caza.
- Art.º 78.—Las mesas y pilones en que se vende y corta la carne y en los carros que la conduzcan deberán limpiarse todos los días con legía y jabón, sin dejar el suelo sucio o con agua encharcada, todo bajo la multa de 2'5 pesetas.
- Art.º 79.—Bajo la misma multa queda prohibido el llevar las reses muertas y desolladas de una parta a otra sobre la cabeza, los hombros o espaldas, a no ser que vayan envueltas en ropas limpias.
- Art.º 80.—La carne que de incidios de corrupción o que por otro concepto sea mala, deberá arrojarse en el pozo o sitja que ha de haber en la carnicería, y en su defecto en el lugar que designe la Autoridad. Los que lo hicieren en parage distinto serán multados en 5 pesetas.
- Art.º 81.—La matanza de todo género de reses, excepto las de cerda, deberá hacerse únicamente en el rastro en las horas y bajo vigilancia del empleado que designe el Ayuntamiento. El contraventor incurrirá en la multa de 1 peseta.
- Art.º 82.—Los cerdos y lechonas para consumo no podrán matarse en las calles o plazas sin el competente permiso, bajo multa de 1 peseta.
- Art.º 83.—El que mate cerdos tendrá obligación de hacerles un corte sobre el pescueco para averiguar si tienen o no viruela, y el que no lo practicare o el que descubriendo dicho mal no diere parte a la Autoridad, incurrirá en la multa de 5 pesetas.
- Art.º 84.—Se prohíbe engordar cerdos con pan de almendras, carne, pescado u otro pasto perjudicial. El infractor incurrirá en la multa de 5 pesetas además de prohibírsele la venta de la carne de aquellos.
- Art.º 85.—La venta de pescado que diere indicios de corrupción se multa en 5 pesetas además de ser arrojado en el sitio que la Autoridad designe.
- Art.º 86.—La mezcla de pescado fresco con otro que no lo sea ó el pintarlo a éste con sangre fresca o mojarse con agua será castigada en 5 pesetas.
- Art.º 87.—Podrán venderse panes de todos tamaños con tal de que sean de calidad saludable. El que los venda faltando a este requisito será multado en 10 pesetas y pérdida de pan.
- Art.º 88.—Toda especie de pan deberá venderse a peso y pesarse a presencia del comprador. El que falte a cualquiera de estas circunstancias incurrirá en la multa de 2'5 pesetas.
- Art.º 89.—En todos los puestos que se venda pan habrá un cartel para cada especie inmediata a ella expresando en él el valor de la libra y cuando haya mezcla de cebada, maiz, patatas, etc., mencionará además el cartel la proporción de la mezcla. La infracción será multada en 5 pesetas.
- Art.º 90.—El vendedor de la clase que fuere que faltare a la exactitud en el peso o medida será castigado en la multa de 1 a 15 pesetas.
- Art.º 91.—Queda prohibido el uso de otros pesos y medidas que las arregladas al sistema métrico decimal, bajo la multa de 5 pesetas y comiso de las pesas y medidas antiguas.
- Art.º 92.—Al vendedor a quien se encontraren pesas y medidas del sistema decimal que no fueran fieles, exactas y contrastadas se le exigirá la multa de 10 pesetas además de la pérdida de aquellas.
- Art.º 93.—Todo vendedor debe poner de manifiesto a la Autoridad cuando las reclame las pesas y medidas de que se sirva, bajo la multa de 5 pesetas.

(Continuará)

Molts dels nostres lectors ens han demanat, que publicàssim, a ser possible, i de la manera més completa, el capítol que fa referència a Búger, el qual figura en la recent HISTORIA DE CAMPANET dels autors R. ROSSELLO i ANTONI LOPEZ, recentment publicada.

Procurarem complaure als nostres lectors, continuant la publicació al present número.

BÚGER

(Continuació)

funció ens diu que ja s'enterrava a l'església de Búger, una altra anotació diu que s'havien de celebrar 12 misses per l'ànima de Francina Siquier del Rafal i el reverend protector de les causes pies manà que les misses "se diguen assí en Campanet perquè a la isglésia de Búger no'y ha capella".³⁹

El 1612 el vicari Gabriel Bua-des demanava al rector de Campanet Bernat Bolitxer les 20 lliures anuals de salari. Altre tant feien el 1648 els obrers reclamant al rector les 20 lliures anuals, salari del vicari de Búger.⁴⁰

El 1619 la dona Caterina, muller de Bartomeu Serra, feia testament, manant esser enterrada a l'església de Búger, on s'havien de celebrar dues misses, una a l'altar del Roser i l'altra a l'altar de Sant Jordi, i assignava també 4 diners als bacins.⁴¹

Hem de fer menció especial de les visites pastorals que amb certa regularitat practicaven els bisbes o els visitadors en nom seu, a les esglésies de l'illa. A la visita feta pel doctor Foncilles a Campanet el 30 de setembre del 1568 es fa referència a un breu apostòlic que obtingueren de Roma els habitants de Búger demanant permís per erigir una església perquè trobaven que la parroquial de Campanet els queia enfora i els vells i malalts tenien dificultats per anar-hi a complir els seus deures religiosos sobretot a l'hivern, temps de pluges i neu. Continua dient que el rector Mateu Massanet ha presentat queixes contra els bugerrons perquè el molesten contínuament i volen que la seva nova església sia parroquial, i també al·legava el rector que tot allò contingut en el decret vingut de Roma era fals. Una vegada escoltada la querella del rector, foren convocats els habitants de Búger, als quals no els quedà altre remei que admetre la falsetat del contingut en el breu apostòlic i que entre ells hi havia molts pobres i no serien capaços de mantenir el culte i conservació de la seva església i el sustent del vicari; per

això hi bisbe manà que se celebrassin misses els diumenges i dies festius a l'església del poblet de BÚGER' PERÒ que tots els que guessin an

ssin a la parroquial de Campanet per escoltar les predicacions i altres santes exhortacions explicades pel rector, i que el temps d'Advent i Quaresma tots els bugerrons havien d'assistir a la parroquial. A la visita del 14 de setembre del 1570 es visità expressament l'església de Búger, sufragània de Campanet, i es manà que fos adobat un calze i que es fes un pal·li nou.⁴²

Al bisbe Arnedo succeí el bisbe Joan Vich; del seu temps s'han conservat dues visites que parlen de Búger: la de 1586 practicada personalment pel bisbe, venint de Sa Pobla anant a Campanet, s'aturà a Búger i visità el Santíssim Sagrament. Manà que fos folrat l'interior del sagrari de certa tela que ja tenen i del sobrant se feia un cobertor per la capseta del Sagrament. Que se faci un armariet prop de l'altar major, en la paret, per posar-hi les capsetes dels olis. Que se faci una "gentil boça de seda de algun bon color per a portar lo Sm. Sagrament als malalts fora del poblat".⁴³



En la visita de l'any 1599 es manà que posassin dos angelets a la custòdia de les processons. Visità les fonts baptismals i els altars: altar major i retaule,

"...com lo retaule del dit altar, cap de la dita yglésia, stiga ja començat ordenà que quant més prest se puga se acàpia segons stà començat y se faça ab la diligència possible".

"Item visità la capella novament edificada y altar sots invocació de Sanct Jordi y ordenà que's passe avant en la obra y procuren de fer-hi convenient retaule. Item visità la capella aximateix novament feta y altar a honra y sots invocació de la sacratíssima Verge Maria del Roser en la qual encara no hi ha retaule y ordenà puys la devoció es molta que's procure de acaptes y algunes promeses de bons y afectats devots se faça lo retaule quant més prest se puga".

Manà repetir l'inventari de les robes, casulles, joies, etc.

"Item visità tota la yglésia y atento ha trobat que la cuberta se va guastant y en particular molt devers lo altar maior ont hi ha molta necessitat, ordenà y manà que tota la terrada dins de un mes sia recorreguda y adobada que no's ploga dins dita yglésia sots pena de quaranta sous". "Item visità lo campanar y com la campana stiga baix indecentment ordenà que dins de un mes la pugien dalt y la posen a son compte y punct que puga tocar ventant fins que lo campanar y torre que entenen a fer sia fet y posat a punct.

"Item visità lo fossar de dita suffragànea y per ara trobà tot star bé".

D'altra banda manà que es fes un capbreu de les deixes perpèties i obres pies. Que els obrers només regesquen el càrrec un any al cap del qual retrans compten als nous obrers en presència del rector i jurats de la parroquial de Campanet.

Abans d'acabar aquest capítol especial dedicat a Búger he d'advertir que no he inclòs, perquè no volia esser reincident, altres notícies que ja surten als altres distints capítols d'aquesta història, ja que essent Búger una alqueria més del terme de Campanet, necessàriament els bugerrons participaven tant en la vida econòmica i administrativa com en altres activitats de la vila.



III TROBADA DE BANDES DE MÚSICA DE MALLORCA

El passat dia 8 de gener tingué lloc a Lluc la tercera trobada de bandes de música de Mallorca organitzada pel Consell Insular de Mallorca. Una gran multitud de gent, més de cinc mil persones es va congrega a Lluc des de les primeres hores del dia, persones que en tot moment donaren calor a la jornada amb la seva presència i amb l'acollida que donaren a totes i a cada una de les bandes. En total se congregaren 20 bandes amb més de 700 músics, 18 de les bandes eren de pobles i a més hi havia la de l'Ajuntament de Palma i la de Capitania General de Balears. Cada banda interpretà una composició musical al moment de entrar al recinte anomenat "Acolliment del Centenari" per acabar totes juntes interpretant La Balanguera i el Himno Nacional dirigides en aquesta ocasió per Mestre Rafel Nadal, director de la banda de Manacor que havia estat convidat a fer-ho per la organització.

En un lloc preferent hi havia les primeres autoritats de Balears presidides pel president de la Comunitat Autònoma i pel president del Consell Insular de Mallorca Srs. Cañellas i Albertí. Molts de municipis estaren representats per llurs batles.

Una vegada acabada la part musical, el president del Consell Insular, Sr. Albertí, lliurà la subvenció concedida a totes les bandes no professionals de Mallorca i a la banda Municipal i la de Capitania els lliurà unes plaques commemoratives, lo mateix feu al director Rafel Nadal.

Per acabar l'acte el presentador, Jaume Martorell, batle de Porreres, donà la paraula a la presidenta de la Comissió de Cultura del C. I., Sra. Maria Antònia Munar, y al President del C. I. Sr. Jeroni Albertí qui agrairen l'assistència a l'acte i prometeren la col·laboració i el suport a la gran tasca que desenvolupen les bandes dins el terreny musical de Mallorca.

Bandes i autoritats es reuniren a l'acolliment "Font Coberta", on foren convidats pel President Sr. Albertí a una amical torrada.

RECU LL POÈTIC DEL PI



VALENT I SOLITARI

Valent i solitari
dins la garriga: L'únic.

El tronc talment columna,
auster, amunt s'aixeca.
Les branques semblen bigues
d'un monestir ombrivol.
Fronós i verd el sòtil,
l'enteixinat pulquèrrim
i l'ombra beneïda.

Aixopluc inefable,
record de la infantesa,
tresor damunt la terra.

Es l' hora del crepuscle.
L'entrellum el ratalla.
Estàtic. Sobri. Místic.

Domina la tenebra,
s'enlaira com el núvol,
i sent l'arrel profunda.

Escampa el seu lirisme
clarror de lluna plena.

Té tot l'encís del somni,
l'abraç de la innocència,
i la dolçor d'un càntic.

Estim com un nou símbol
el pi de la garriga.

MARIA DOLORS CORBELLA I GILI

Novembre 1983

EL CARNESTOLTES A LA TERRA VELLA DE MALLORCA

Un dels costums populars que encara se mantenen en la nostra terra, morta i ressuscitada diverses vegades, perquè ha topat amb l'autoritat, que ha intentat suprimir-la, per veure-hi un perill pròxim, és la festa del Carnaval com es diu a Mallorca avui dia.

Es clar que la paraula *Carnaval* és un castellanisme, com tantes altres expressions que utilitzam en el bilingüisme propi. Però a la vegada el mot carnaval, el prengueren a la península ibèrica de l'italià *Carnevale*.

L'expressió pròpia per anomenar a l'Edat Mitjana l'actual carnaval era el terme *Carnestoltes*, avui en dia pràcticament desconegut fora dels lletraferits catalans. D'altra banda, en castellà tenien la forma equivalent de *Carnestolendas*.

El Carnaval modern a Mallorca, amb la seva rua i els seus balls de màscares és evident que és calcat del model italià, més concretament venecià, que el teatre, les revistes i les modes del segle XVIII i XIX ens feren arribar per molts i diferents canals. Es tracta d'un carnaval pròpiament ciutadà.

El camp ha tengut per altra banda, a Mallorca com arreu de la Península Ibèrica també, el seu propi Carnaval, amb les seves

pràctiques pròpies i que mostra formes primitives —no renovellades com els models italians i senyorívols de cort— que es poden remuntar a temps certament molt antics.

Es lògic que existesqui una curiositat per aclarir l'origen de tota aquesta caterva de cerimonial popular que ens invadeix una volta l'any des del carrer, doblat inclús per la TV (la qual ens mostra normalment els Carnavals brasilers i alemanys, que estan emparentats amb el model civilitzat que anomenàvem abans venecià). A Alemanya són formes que daten de principis de 1800. Al Brasil, no puc dir-ho amb seguretat, són molt més recents i són un empelt repetit d'un tronc de coses més primitives, però definitivament italianitzat, o occidentalitzat, encara que en un primer moment ens sembli una altra cosa el seu aspecte afro-indià.

No cal explicar el Carnaval contemporani, perquè el mos sabem tots de memòria. Pot esser més curiós recordar quelcom del cerimonial del Carnaval primitiu mallorquí medieval.

Comencem per dir que el gran model del Carnaval seria la lluita el Carnaval —o carnal (de carn tal com sona)— i la quaresma, que

en el terreny òptic ens ha estat conservat en el famós quadre de Brueghel i ens ve descrit fil per randa en el "Libro del Buen Amor" de Juan Ruix, Arxiprest d'Hita. El primer és del segle XVI. El segon del segle XIV.

Un i altre ens donen l'explicació del nom de Carnestoltes. Això és: retirar o llevar la carn. S'entén per entrar el dijuni i l'abstinència, propis de la Quaresma. Ja en un altre lloc me vaig ocupar d'aquest fantàstic combat. Carnaval vendria de *Carnal*, com creu Caro Baroja. O bé de *Carne vale!* (Visca la carn!), que és una expressió italiana de la plena Edat Mitjana.

El fet és que amb aquest nom es concreta el final d'un temps de tolerància vital i abusos en la menjua, beguda i costums (el regne del Carnal), que és vençut per l'entrada en el calendari litúrgic i oficial, en temps passat de la Quaresma.

Falta evidentment contestar la pregunta òbvia que com s'han format aquests costums de menjar, beure, emmascarar-se, riure, fer bulla, traspasar la ratlla dels manaments en la moralitat pública.

La realitat és que des de desembre fins a la primavera el calendari europeu antic està assenyalat amb diverses festes, unes més cap al solstici de desembre, altres més envant i altres molt més envant encara, festes que venien del paganisme amb els seus cerimonials i que es conservaven en forma residual i a les quals l'Església va posar un mur amb el Dimecres de Cendra.

Quan un repassa el cerimonial popular d'Europa a un diccionari especialitzat o a Espanya emprant alguna monografia moderna, s'adona que hi ha moltes coincidències: màscares d'animals, joglars amb crítiques corrosives, vestint-se els homes de dona i vice-versa, banquetes botargues amb vergues per pegar a les dones, etc. Les coincidències hi són perquè es tracta substancialment d'uns cerimonials primigenis conservats a uns i a altres llocs.

Es cert que a Mallorca a penes tenim notícies del Carnaval primitiu. Tirar aigua o cendra a la gent i tests a les cases és cosa pròpia de tot Europa i no sols dels nostres pobles i llogarets. En el Carnaval senyorívol es tiraven ous plens de confetti o d'aigua de colònia.

ORQUESTINA RIAN



que animava els balls dels darrers dies a Búger, a la dècada dels anys 30.

Ara, que pel Carnestoltes se celebrava festa és certíssim, perquè tenim les ordres del governador general de l'illa que permeten matar animals per celebrar l'esdeveniment. Abans anaven molts magres i necessitaven permís quasi per respirar...

I que la festa duia molts d'abusos, també consta, perquè ho diu dels Països Catalans en general, Francesc Eiximenis, l'escriptor franciscà, a finals del segle XIV. Va bastar un tassó d'aigua per desencadenar en temps dels Reis Catòlics a Ciutat l'enfrontament d'Armadays i Espanyols. I era un tassó d'aigua de Carnaval.

El que no sabem és si en el segle XIII els cristians, quan tornaren, varen reintroduir les mascarades que existien certament a Barcelona en el segle VI, abans dels moros, quan sortien al Carnaval el cero (castellà cirvo) i el vedell desfressats. De fet les *botargas* de Castella arregussen fort els al·lots com ho fan els dimonis dels *cossiers* entre nosaltres.

Els *cossiers* daten del segle XIV. I podem pensar que, encara que venguin de les danses procesionals, és possible que fossin emprats els seus dimonis per al mateix Carnaval. ¿No heu vist

mai com els bufons alemanys duen tires de cascavells com els *cossiers* i com les mateixes *botargas*? Però s'imposa sempre una gran prevenció per no mesclar ous amb caragols i no fer anar s'arada davant es bous.

Idò, què sabem del Carnaval medieval? —Sabem que hi era, com hi havia també festa de primavera i festa de Sant Joan amb uns bons joglars i unes bones ballades. S'entén que els balls eren balls en rotlo i no com ara. El ball mallorquí actual és modern i no medieval.

I màscares? ... Ah, voleu dir *carasses*? Perquè a Palma el carrer de Sant Feliu s'anomenava abans, de les *carasses*, perquè hi ha dos edificis renaixentistes decorats amb caràtules de pedra. Idò bé, consta que hi havia balls de Carnaval en temps dels Reis Catòlics i dels Austries. Perquè es varen prohibir diverses vegades. Però, amb màscares, sí o no? ...

Sols podem dir que probablement sí. Hi hagué un pintor de devers l'any 1550 que, en morir, molt de motlos de caretes.

I, per acabar, és possible que el que quedi per dir és quin sentit tenia tot aquest terrabastall del Carnaval antic. Perquè avui és

comèdia de majors i entreteniment d'infants. El Carnaval són una sèrie de supervivències de religions primitives que existiren abans del cristianisme i que se resistiren a morir i varen esser integrades i en part exorcitades per l'Església medieval. Per això el Carnaval té tants de trets relacionats amb la fecunditat. El món antic dava una importància més gran que nosaltres encara a la vida dels animals i de les persones, perquè les condicions sanitàries eren precàries i la mortalitat era enorme. La religió aleshores protegia la vida —igual que ara— sols que d'una altra manera.

Les màscares, les desfilades, i el cerimonial eren un culte que pretenia afavorir i ajudar al canvi de l'estació afavorint els seus efectes positius damunt la vida i la fecunditat dels vegetals, animals i humans. Tot el món antic està interrelacionat.

I per avui, prou. Me despedesc amb una finta de la careta de fusta del dimoni d'Algaida, que deu esser la degana de Mallorca.

GABRIEL LLOMPART
Membre de la Societat de
Folklore Espanyol

UN CONCURS DE FUMADORS

Dia 20 de gener, en el nostre local d'Obra Cultural Balear, va tenir lloc un concurs de fumadors de pipa, en el qual varen prendre part els més veterans del poble, acompanyats d'altres fumadors més joves. Naturalment va quedar demostrat que la veterania pesa més que la joventut en aquesta activitat, ja que els guanyadors varen esser els més vells: l'amo En Miquel "Morreu", l'amo En Joan "Janer" i l'amo En Pep "Bolletí". El famós pipaïre, conegut amb el nom de Bonet de ses pipes, va animar l'acte amb una amena xerrada. Els concursants varen esser, tots, obsequiats amb paquets de tabac marca "Gravina" i amb un encenedor apropiat per encendre la pipa. Aquests obsequis varen esser entregats per un representant de la Tabacalera, que era l'entitat que els havia regalat.



L'amo En Miquel "Morreu".



L'amo En Joan "Janer".

A Manacor ja no fan pipes
ni a Bugar fan culleres
ni baten damunt ses eres,
hem perdut totes ses fites.

Això és cosa d'es "progrés"
no hi ha culpa ni culpables,
oposar-se és per demés
Oh bugerrons honorables!

Jo vos desig nous companys
salut i bones pipades
que pogueu fumar molts anys
i plegats moltes vegades.

BONET DE SES PIPES



L'amo En Pep "Bolletí".



Antoni Siquier Mascaró. Metge. D'edat de 35 anys. Va néixer a Búger i és un membre més de la saga dels Siquiers, família de metges.

Actualment és Director de la Clínica Médico Forense de Palma. Es també metge forense del Jutjat d'Instrucció n.º 2 de Palma i Cap de la Secció d'Ordenació Médico-Forense de l'Institut Anatòmic "Professor Orfila" també de Palma. Creim que ja no és possible presentar un millor palmarès.

Com a paisans seus ens n'alegram molt i el felicitem per la seva brillant carrera.



Bartomeu Pericás Bueno. Nat a Búger l'any 1926. Des de fa molts d'anys resideix a Palma i en fa molts també que lluita a favor d'un sindicalisme nou. Primer en la clandestinitat en temps del franquisme i després obertament. Juntament amb altres companys seus va fundar el Sindicat d'Hosteleria ASSUHDT, que més endavant s'uniria amb UGT. Actualment és Vice-Secretari General del Sindicat d'Hosteleria de Balears. Ha pres part a diferents



ENTREGA D'UNA BANDERA

El mes de febrer passat vàrem tenir el goig d'assistir a un acte emotiu que va tenir lloc a la Plaça Major de Palma amb motiu de l'entrega de la Bandera Constitucional Espanyola al Regiment d'Infanteria amb plaça a Palma. Aquesta bandera havia estat regalada per l'Excel·lentíssim Ajuntament de Palma i va esser entregada per la nostra paisana Maria dels Angels Obrador Siquier d'Aguiló, que va apadrinar la Bandera. Aquesta convilatana nostra és l'es-

posa del Sr. Batle de Palma i exerceix com a Professora d'EGB a una escola de la nostra capital. Com dèiem, vàrem assistir a l'acte i ens va complaure molt sentir-la en el seu magnífic parlament, que va fer vibrar d'emocio els milenars de persones que omplien la plaça i que la varen aplaudir ferrosament i merescudament.

Des d'aquest periòdic nostre volem dir a la nostra paisana: enhorabona!

congressos nacionals i internacionals, entre ells al Congrés de la UITA a Ginebra en representació d'Espanya.

Durant la passada legislatura va esser Regidor de l'Ajuntament de Palma pel PSOE i actualment és membre de l'Executiva d'UGT i membre de l'INEM. Un altre paisà nostre que s'ha destacat brillantment en el camp de la política i del sindicalisme.

FESTA D'ES JAI

DIES 5 I 6 DE MAIG

TOTS QUEDAU CONVIDATS

¡¡NO FALTEU!!



CAIXA DE BALEARS
"SA NOSTRA"

AL SEU SERVEI

BÚGER

TEMPS ENRERA

EXCURSIÓ A LLUCH
(Any 1920).



GRUP ESCOLAR
DE BÚGER
(Any 1952).

SUBVENCIÓ A LA NOSTRA PUBLICACIÓ

Fa poc, la Comunitat Autònoma, per mediació del President del Govern Sr. Gabriel Cañellas, reunia els representants de la Premsa de la Part Forana per anunciar-los l'entrega d'una subvenció a tots els periòdics publicats a la part forana, entre els quals figura el nostre "Diari de Buja", que era representat a la reunió pel seu Director Sr. Miquel Pericàs. Des d'aquestes línies volem agrair al Sr. Cañellas i al Govern de la Comunitat Autònoma aquesta valuosa ajuda.



NECROLOGIQUES

JAUME BENNASSAR MATEU. A l'edat de 84 anys va passar a millor vida dia 20 de gener. Encara que havia nascut a Campanet, feia molts d'anys que vivia entre nosaltres. Enviam el nostre més sentit condol a la seva vidua, Antònia, a la seva filla Francesca, al seu gendre Jaume Pons i a tots els altres familiars.

MIQUEL SIQUIER TORRENS. Ens va deixar dia 6 de febrer a l'edat de 87 anys aquest amic de tota la vida i persona molt estimada a la nostra vila. Als seus fills Miquel, Francesca, a la seva germana Bàrbara i a tots els altres familiars volem fer arribar el nostre condol.

JOANA-AINA CAPO SOLER. Dia 6 del present mes de març va morir en la pau del senyor aquesta amiga nostra. Enviam el nostre condol als seus fills Llorenç, Bartomeu, Rafel, Antònia, Joana-Aina; als seus germans Bartomeu, Llorenç i Pep, especialment al seu gendre Gabriel Capó i a tots els altres familiars seus.



Notícies del nostre poble

VA DE FESTES

Durant el mes de gener hem tengut les festes dels Reis, Sant Antoni i la de Sant Sebastià, que s'han celebrat amb molta animació. L'Ajuntament, amb el nomenament de l'actual President de la Comissió de Festes, el Regidor Sr. Pericàs, del PSOE, l'ha encertada i n'és una bona prova l'èxit que va aconseguir amb el programa que va presentar amb motiu de les festes de gener. Hi ha hagut un poc de tot: Reis, música, xeremiers, foguerons, torrades, beneïdes, carrosses. No hi va faltar res.

Pel que respecta al carnaval, han estat el Club Juvenil i el Consell Parroquial els encarregats d'animar el sarau i ho han sabut fer de bon de veres. També hi ha hagut foguerons, torrades, disfresses, ball de carnaval i concurs de disfresses. En una paraula: la gent se va divertir de valent i que sigui per molts d'anys.

Per al pròxim mes de maig, concretament per als dies 5 i 6, l'Obra Cultural ja prepara la tradicional Festa des Jai.

ANY MARIÀ DE LLUC

La devoció que Búger ha demostrat sempre a la Mare de Déu de Lluc és molt notable. I n'ha donat proves sempre que s'ha organitzat qualsevol concentració al Santuari. Encara està en el record de tots la visita que el nostre poble va fer a la Mare de Déu l'any 1934 i confiam que també sigui memorable la que li farem el pròxim dia 20 de maig, en que tindrà lloc una magna concentració de pobles de la nostra comarca (Inca, Mancor de la Vall, Selva, Caimari, Moscarí i Búger) per rendir homenatge a la Moreneta, Patrona de Mallorca.

Des de la nostra publicació feim una crida entusiasta a tots els feligresos demanant-los que aquell dia no faltin a la cita.

MUNICIPALERIES

Tal com vos vàrem prometre en el número anterior del mes de desembre, vos podem donar una agradable notícia: Ja s'ha trobat aigua en la nova perforació. En la foto que publicam se veu la importància d'aquestes obres. El pou nou dona una mitjana de 60.000 litres hora, que, units als de l'altre pou proporcionen un total de 120.000 litres aproximadament. Així que podem dir que el poble té l'aigua assegurada.

Per altra banda, ja es treballa en el projecte de la nova distribució, que, ben segur, serà del gust de la majoria dels consumidors. Segons aquest projecte, hi haurà aigua tant en el cas de la població com en el camp.



La nostra més sincera enhorabona a l'Ajuntament i, especialment, al Sr. Batle i al Regidor Sr. Hernández, que són els qui han duit el pes d'aquestes millores.

Piscina.—Es molt possible que, abans que acabi l'estiu que ve, ja puguem tenir la polèmica piscina municipal. Referent a la seva construcció, s'han escampat unes notícies referents al seu cost, que no s'ajusten, ni de bon troç, a la realitat. Quan sigui l'hora procurarem informar-vos sobre aquesta qüestió, a fi que tengueu una idea clara d'aquest punt. Segons sembla, hi ha persones que no estan interessades en aquest projecte i fan córrer falsos rumors per sembrar la confusió entre la gent. Però nosaltres podem assegurar que l'Ajuntament sap molt bé el que du entre mans i que el poble a penes s'haurà de treure res de la butxaca per poder tenir la sospirada piscina municipal.

OBRES A L'ESCOLA

Tal com havíem anunciat en el darrer número de la nostra publicació, ja han començat les obres de l'Escola gràcies a les subvencions del Ministeri d'Educació i Ciència i a l'interès que hi ha posat el Director Provincial Sr. Andreu Crespí. Confiam que aviat podrem veure acabades aquestes obres que canviaran totalment l'aspecte de l'edifici.

CARNAVAL

El darrer dia de Carnaval a la sala parroquial es va celebrar un ball i un concurs de disfresses que va ésser molt animat. Es varen presentar al concurs una bona colla de disfresses que optaven als magnífics premis que s'havien establert. Felicitem els organitzadors per aquest èxit que els hauria d'animar a organitzar actes com aquest sempre que hi hagi ocasió. Però ens hauria agradat que, a l'hora de donar els premis, el locutor i animador, el nostre amic Llorenç, hagués tengut l'atenció de fer menció de les persones o entitats que havien donat els premis. Segurament va ésser un descuit voluntari i, per això, nosaltres ens permetem de subsanar aquest oblit publicant el nom dels donadors dels premis, que són:

Trofeu OBRA CULTURAL BALEAR

Trofeu D. MIQUEL PERICAS

Trofeu DIARI DE BUJA

Trofeu CLUB ACYD

Trofeu "SA NOSTRA" entre altres.

M. PERICAS

FESTA D'ES JAI

AVANÇ DEL PROGRAMA:

Cercaviles.

Semi-marathon.

Homenatge als antics artesans.

Coral "Murta".

Festival infantil.

Carreres ciclistes.

Grups folklòrics de:

Mancor de La Vall.

Dinar de germanor.

Ball de bot.

S'arribada des Jai.

I altres actes que encara s'han de concretar.